

στο μικροσκόπιο...

Η Τουρκία θα κάνει κίνηση στο Κυπριακό

Του ΜΑΚΑΡΙΟΥ ΔΡΟΥΣΙΩΤΗ

Όλες οι πληροφορίες από την Τουρκία συγκλίνουν στο ότι η Αγκυρα θα κάνει την κίνηση στο Κυπριακό με στόχο μια διευθέτηση, η οποία όμως δεν θα απέχει από τις παραμέτρους που έχουν κωδικοποιήσει τα Ηνωμένα Έθνη.

Σε συνέντευξη που παραχώρησε ο πρόεδρος της Τουρκίας Αμπντουλάχ Γκιουλ στους «Financial Times» (8/4/2009), σαν αποτίμηση της επίσκεψης Ομπάμα, αναφερόμενος στο Κυπριακό διατύπωσε τις ηπιότερες απόψεις που έχουν λεχθεί ποτέ από Τούρκο πρόεδρο:

• Το πρόβλημα πρέπει να λυθεί το συντομότερο δυνατόν.

• Η Τουρκία το εννοεί αυτό και δεν κάνει προπαγάνδα.

• Προσδοκεί σε συνεργασία Ελλάδα, Τουρκία και ολόκληρης της Κύπρου στην Ε.Ε.

Οι αναφορές των ξένων διπλωματικών αποστολών από την Αγκυρα συ-

γκλίνουν στο ότι η Τουρκία είναι έτοιμη για μια σοβαρή πρωτοβουλία στο Κυπριακό, ενώ ο Ταλάτ δήλωσε τις προάλλες ότι η τουρκοκυπριακή πλευρά σχεδιάζει να αρχίσει σοβαρό πάρε-δώσε μετά τον Αύγουστο, με στόχο τα δημοψηφίσματα στο τέλος του 2009, αρχές του 2010.

Η Τουρκία είναι έτοιμη να κάνει το βήμα στο Κυπριακό, διότι από αυτό εξαρτώνται πια οι ευρωπαϊκές της φιλοδοξίες. Η Κύπρος ολόκληρη είναι μέρος του ευρωπαϊκού κορμού και το άλτο του Κυπριακού δηλητηριάζει τις σχέσεις της με την Ε.Ε.

Αυτό το διάστημα το ενδιαφέρον της Τουρκίας για την Ευρώπη έχει αναθερμανθεί για τρεις βασικούς λόγους:

1. Οι μεταρρυθμίσεις αποτελούν πια μονόδρομο για το κυβερνών κόμμα (ΑΚΡ) και μόνο με οδηγό τις ενταξιακές μπορεί να επιτευχθεί αυτός ο στόχος.

2. Η παγκόσμια οικονομική κρίση έστρεψε ξανά τον επιχειρηματικό κόσμο και τους πολίτες προς την Ε.Ε.

3. Οι ΗΠΑ προωθούν την Τουρκία ως πρότυπο δυτικής Δημοκρατίας για

τον μουσουλμανικό κόσμο. Η παρέμβαση Ομπάμα προς την Ε.Ε. αναθέρμανε τις ελπίδες στην Τουρκία ότι η υπόθεση ένταξη δεν έχει χαθεί.

Η Τουρκία μπορεί να μην ενταχθεί ποτέ στην Ε.Ε. Όμως το ζήτημα αυτό δεν θα κριθεί τώρα και η Τουρκία δείχνει αποφασισμένη να το παλέψει. Η αντίδραση της Γαλλίας και της Γερμανίας, που δεν εγκρίνουν την πλήρη ένταξη, αντιμετωπίζεται από πολλούς σε Κύπρο και Ελλάδα σαν ευκαιρία για συμμαχία με τον γαλλογερμανικό άξονα. Όμως, αν θα υπάρξει μια τέτοια συμμαχία, θα είναι για τον εκτροχιασμό της ενταξιακής πορείας της Τουρκίας. Κάτι τέτοιο θα είναι η απόλυτη καταστροφή για την Κύπρο, διότι, ως κράτος-μέλος της Ε.Ε., θα χάσει τον όποιο ρυθμιστικό ρόλο έχει στην ενταξιακή πορεία της Τουρκίας.

Μια πιο ορθολογιστική ανάλυση μπορεί να αναδείξει την αντίδραση της Γαλλίας και της Γερμανίας ως μια ευκαιρία για την Κύπρο:

* Δεδομένου ότι η Τουρκία είναι αποφασισμένη να κρατήσει ζωντανό

τον διάλογο με την Ε.Ε., θα πρέπει να ισοσκελίσει τα βαρίδια της γαλλογερμανικής αντίδρασης. Αν κάνει το βήμα στο Κυπριακό και απελευθερωθεί από αυτό το βαρίδι, οι ενταξιακές θα πάρουν τέτοια δυναμική, που αν δεν υπερφαλαγγίσουν τις γαλλογερμανικές αντιδράσεις, σίγουρα θα τις παρατείνουν στον χρόνο.

Τα συμφέροντα της Τουρκίας, της Ε.Ε. και του ΝΑΤΟ εξυπηρετούνται καλύτερα με τη λύση, παρά με τη μη λύση. Και οι πάντες αναγνωρίζουν ότι η κλειψύδρα όπου να 'ναι αδειάζει. Με σωστή διαχείριση υπάρχει δυνατότητα για καλύτερο σχέδιο από αυτό που απεργήθη το 2004, όμως τα δεδομένα επί του εδάφους είναι χειρότερα, όπως χειρότερη είναι και η ψυχολογία του κόσμου.

Εάν καταρρεύσει και αυτή η διαδικασία, το τίμημα θα είναι βαρύ και για την Κύπρο και για την ίδια την Τουρκία. Όμως, η Τουρκία λόγω μεγέθους και σπουδαιότητας έχει τη δυνατότητα να διαχειριστεί το ναυάγιο, η Κύπρος όχι.

Η Αίγυπτος του Μουμπάρακ στον δρόμο του Πακιστάν του Μουσάραφ

Του ΝΑΣΙΜ ΑΛΑΤΡΑΣ

Εδώ και ένα μήνα το εκστρατεύει εναντίον των Παλαιστινίων πολιτών της Γάζας. Κλείνει και ανατινάζει τα τούνελ που φέρνουν τρόφιμα και όπλα στην αποκλεισμένη και αντιστεκόμενη Γάζα. Δίνει πληροφορίες και συντεταγμένες στην αμερικανοϊσραηλινή πολεμική αεροπορία για να βομβαρδίζει κομβοί που μεταφέρει τρόφιμα και όπλα στη Γάζα, βάσει της αμερικανοϊσραηλινής συμφωνίας που υπέγραψε η Λίβνι με τη Ράις λίγο μετά τη λήξη του αποτυχημένου πολέμου εναντίον της Γάζας το 2008-2009.

Συνεχίζει τις συλλήψεις Αράβων πολιτών και ακτιβιστών που προσπαθούν με κάθε τρόπο να βοηθήσουν την αντίσταση των Παλαιστινίων της Γάζας να αποκτήσει έστω το 2% της στρατιωτικής δύναμης που κατέχει το ισραηλινό καθεστώς κατοχής. Συκοφαντεί και εχθρεύεται κάθε δημοκρατικό κόμμα ή ένοπλο κίνημα που προσπαθεί να συμπαρασταθεί στον αγώνα της

αποκλεισμένης Γάζας. Τελευταία έφτασε στο σημείο να ανοίξει μέτωπο κατά της δημοφιλούς στον αραβικό κόσμο λιβανέζικης αντίστασης, κατηγορώντας την ευθέως ότι οπλίζει την παλαιστινιακή αντίσταση. Το καθεστώς του Μουμπάρακ έφτασε σήμερα στις κόκκινες γραμμές που χώρισαν τα αραβικά κράτη από τα νόμιμα κινήματα αντίστασης.

Όσοι παρακολούθησαν τα τελευταία αυτά γεγονότα προβληματίστηκαν έντονα όχι τόσο για τη χαμηλή έντασή τους αλλά για την αλλόκοτη ρότα που έχουν πάρει. Φαίνεται πως τα αραβικά καθεστώτα που αναζητούσαν μεγαλύτερους ρόλους και πιο προχωρημένες θέσεις στη νέα αμερικανική πολιτική, βρήκαν τελικά τον δρόμο τους. Η πολιτική που αποφάσισαν να ακολουθήσουν αντιτίθεται με την πολιτική που εδώ και δύο μήνες προανήγγειλε ο νέος πρόεδρος των ΗΠΑ, Μπαράκ Ομπάμα: διάλογο και επαφές με τους άσπονδους εχθρούς (Ιράν, Χεζμπολάχ, Χαμάς, Αλ Κάιντα, Ταλιμπάν). Ο Μουμπάρακ ανέλα-

βε για λογαριασμό των «μετριοπαθών Αράβων» την πολιτική σκληρής αντιπαράθεσης. Πιστεύει πως η όξυνση θα αναγκάσει τις ΗΠΑ να εγκαταλείψουν την πολιτική του διαλόγου. Ο πρόεδρος της ισχυρότερης πολιτικά και δημογραφικά αραβικής χώρας, Χόσνι Μουμπάρακ, που είχε αναλάβει τα ηνία της Αιγύπτου από το 1981, μετά τη δολοφονία του Ανουάρ Αλ-Σαντάτ, αναζητεί απεγνωσμένα λόγο ύπαρξης απέναντι στην αυξημένη επιρροή του Ιράν και των κινήματων ένοπλης αντίστασης. Για το σκοπό αυτό επιστράτευσε το πιο ισχυρό όπλο που διαθέτει, τη «Συμφωνία ειρήνης» που υπέγραψε η Αίγυπτος του Σαντάτ με το Ισραήλ το 1977.

Την «ειρήνη» πλάσαραν ο Σαντάτ στην αρχή και ο Μουμπάρακ μετά το 1981, ως εργαλείο ανάπτυξης, ευημερίας και εισροής αμερικανικών επενδύσεων. Πάνω στη λογική αυτή δημιουργήθηκαν ελπίδες και ένα καθεστώς προπαγάνδας για να τις προωθήσει. Λίγα χρόνια μετά οι ελπίδες έγιναν αυταπάτες και το καθεστώς προπαγάνδας βαρίδι στα πόδια της κοινωνίας, παράλληλα εργαλείο πλουτισμού μιας μικρής διεφθαρμένης ελίτ που περιτριγυρίζει τον Μουμπάρακ. Η «ειρήνη» με το Ισραήλ έφερε μόνο ένα κράτος φρουρό των νοτίων συνόρων του και παράλληλα ένα κράτος δυνάστη των πολιτών της Αιγύπτου. Σήμερα κινδυνεύουν όλα όσα ενσαρκώνει το «Καθεστώς της ειρήνης». Και όσο αυτό κλονίζεται τόσο δυναμώνει η στήριξη του δυτικού κόσμου στην πολιτική του Μουμπάρακ, αλλά και το μίσος των Αράβων πολιτών στην πολιτική του δυτικού κόσμου.

Η Αίγυπτος του Μουμπάρακ οδεύει στον ίδιο δρόμο που ακολούθησε το Πακιστάν του Μουσάραφ. Ο κόσμος

σήμερα παρακολουθεί αμήχανα το πυρηνικό Πακιστάν να μετατρέπεται σ' ένα αποτυχημένο κράτος εξαιτίας των ασφυκτικών πιέσεων που ασκούσαν οι ΗΠΑ στον Μουσάραφ. Οι ΗΠΑ ήθελαν τον Μουσάραφ περισσότερο μπλεγμένο στην αντιτρομοκρατική εκστρατεία. Ο Μουσάραφ, παρά τις αρχικές αντιρροήσεις, ενεπλάκη ενεργά με όλα τα μέσα και σε όλα τα επίπεδα στον πόλεμο κατά της Αλ Κάιντα και των Ταλιμπάν, και στο τέλος βρέθηκε αναμειγμένος σε πόλεμο με πολλές φυλές και ισλαμικά κινήματα στο Πακιστάν και στο Αφγανιστάν. Όταν απέτυχε ο Μουσάραφ οι ΗΠΑ έστειλαν ως σωτήρα την Μπενάζιρ Μπούτο. Στο τέλος η Αλ Κάιντα δολοφόνησε την Μπούτο και λίγο αργότερα νέα Βουλή καθάρωσε τον Μουσάραφ. Σήμερα, όχι μόνο κινδυνεύει το Αφγανιστάν αλλά το χειρότερο το πυρηνικό Πακιστάν μπορεί να πέσει στα χέρια των ισλαμιστών.